

Arrest

nr. 172 920 van 8 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 10 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Op 11 mei 2016 wordt deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.3 Op 12 mei 2016 dient de verzoekende partij tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Op 15 mei 2016, bij arrest met nummer 167 658, wordt deze vordering verworpen.

1.4 Op 17 mei 2016 dient de verzoekende partij tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 188 718.

1.5 Op 2 augustus 2016 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

(...) nationaliteit: Servië (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 02.03.2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 02.03.2016. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het op 31.10.2012 bij de RVV ingediende beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op betrokkenes verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Servië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Ook betrokkenes regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd door DVZ negatief afgesloten. Betrokkene is getrouwd met J(...) S(...) en heeft 4 kinderen. Ze verbleven tot 1997 samen in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zij vervolgens in Italië verbleven, waarna betrokkene in 2008 alleen weergekeerd is naar België, alwaar zij enkele keren samengewoond heeft met andere partners. Betrokkene verblijft nu bij haar legaal in België verblijvende zus A(...) B(...) (geboren op (...)) en schoonbroer D(...) N(...) (geboren op (...)), beiden van Joegoslavische nationaliteit. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat echter niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Betrokkene toont niet aan dat zij afhankelijk is van haar zus en schoonbroer. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 02.03.2016.

Vasthouding (...)"

1.6 Op 4 augustus 2016 vordert de verzoekende partij, gelijktijdig met de thans voorliggende vordering, bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij de op 17 mei 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.2 vermelde beslissing. Op 8 augustus

2016, bij arrest met nummer 172 919, verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 10 mei 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt in dit verband onder meer dat zij omwille van problemen met haar (ex-)partner op 12 juli 2016 haar adres naar haar broer wijzigde met wie zij derhalve een feitelijk gezin vormt, en dat de gemachtigde geheel ten onrechte stelt dat het haar schoonbroer betreft en diens echtgenote haar zus. Ook voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde geheel ten onrechte stelt dat een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie te creëren en *“er geen sprake kan zijn van artikel 8 EVRM”*, omdat door haar niet wordt aangetoond dat zij afhankelijk is van haar *“zus en schoonbroer”*. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat een financiële afhankelijkheid niet noodzakelijk is om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8, dat een louter emotionele band en samenwoning hierbij kunnen volstaan. Vervolgens stelt zij dat zij bovendien wel degelijk financieel afhankelijk is van haar broer, aangezien zij als illegaal geen inkomen noch onderdak heeft, en dat zij bij haar broer in zijn gezin werd opgenomen toen zij op straat stond. De verzoekende partij besluit dat het duidelijk is dat door de gemachtigde geen correcte belangenafweging (van haar belangen enerzijds en die van de Belgische staat anderzijds) werd gevoerd bij het effect van repatriëring op haar gezinsleven.

3.3.2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, althans in het onderdeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft (in het onderdeel dat de terugleiding naar de grens betreft, wordt in het geheel geen melding gemaakt van voormeld artikel 8), uitdrukkelijk verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Naast een verwijzing naar de ex-echtgenoot en andere partners van de verzoekende partij (dit onderdeel van de motivering aangaande voormeld artikel 8 is *in casu* niet aan de orde), stelt de gemachtigde dat de verzoekende partij nu verblijft bij haar legaal in België verblijvende zus A. B. en schoonbroer D. N., beiden van Joegoslavische nationaliteit, maar dat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, te scheppen, en dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is van haar zus en schoonbroer. De gemachtigde besluit dat een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. De Raad stelt zodoende vast dat de gemachtigde betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar “*zus en schoonbroer*”.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de gemachtigde verkeerdelijk zou verwijzen naar de “*zus en schoonbroer*” van de verzoekende partij, in plaats van naar haar “*broer en schoonzus*”, op zich niet maakt dat de betrokken motivering gebrekkig zou zijn. Het blijkt immers niet dat deze materiële vergissing een invloed heeft gehad op de door de gemachtigde gemaakte beoordeling van het gezinsleven.

Vervolgens wijst de Raad erop dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen niet verondersteld wordt en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen de familieleden.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde slechts stelt dat het bepalen van de gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een gezinssituatie zoals bepaald in voormeld artikel 8 te scheppen, en dat de verzoekende partij niet aantoonbaar is van haar “*zus en schoonbroer*”. De Raad stelt vast dat het EHRM weliswaar reeds oordeelde dat in een concreet geval het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 32), maar benadrukt nogmaals dat bij de beoordeling of sprake is van bijkomende elementen moet rekening gehouden worden met alle indicaties die de verzoekende partij aanbrengt. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde niet slechts op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij bij haar broer woont, maar dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 15 maart 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook heeft gewezen op haar precarie financiële situatie en aangaf (met verwijzing naar een bijgevoegd attest van een arts) arbeidsongeschikt te zijn. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij geen bewijzen aanbrengt waaruit de financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij kan blijken, maar zij gaat hiermee voorbij aan de aanwijzingen en/of het begin van bewijs dat in dit verband blijkt uit het administratief dossier, waarbij kan worden opgemerkt dat de betrokken informatie minder dan vijf maand voor het nemen van de thans bestreden beslissing aan de gemachtigde werd meegedeeld. Verder verliest de verwerende partij met dit betoog – ook waar zij stelt dat de verzoekende partij nalaat haar andere verklaringen te staven, waaruit zou kunnen blijken dat de reële banden tussen haar en haar broer dusdanig sterk zijn, dat zij tot dat kerngezin behoort – uit het oog dat het aan de gemachtigde toekomt het geheel van de concrete situatie te beoordelen en niet slechts bepaalde deelaspecten ervan. De Raad benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de medische toestand van de verzoekende partij en van het gegeven dat de verzoekende partij bij haar broer woont, en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van de precarie financiële situatie waarop zij zich heeft beroepen, met inbegrip van haar arbeidsongeschiktheid. Door zich bij zijn beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts te steunen op één van de elementen waarover hij op grond van het administratief dossier beschikte, en door bovendien het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats zonder meer uit te sluiten om

“een gezinssituatie” te scheppen (hetgeen geen steun vindt in de rechtspraak van het EHRM), dient *prima facie* te worden aangenomen dat de gemachtigde zijn onderzoek in het licht van voormeld artikel 8 onzorgvuldig heeft gevoerd, minstens dat zijn motivering in dit verband gebrekkig is.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (*cf.* RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat zulke belangenafweging geenszins blijkt. Hoger is immers reeds gebleken dat de gemachtigde meent dat er geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is, zodat hij reeds om deze reden heeft geoordeeld dat een schending van voormeld artikel 8 niet kan worden aangenomen, en hij zodoende geen verder onderzoek heeft gevoerd.

In de mate dat de verwerende partij stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij niet toelaten vast te stellen dat in haar hoofde hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, dient

in de eerste plaats te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde deze overwegingen in de bestreden beslissing heeft gemaakt (overigens ook niet bij de voorbereiding ervan), zodat sprake is van aan *a posteriori* motivering, die niet vermag de vastgestelde onwettigheid te herstellen. Bovendien laat de verwerende partij na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat de verzoekende partij heeft nagelaten hinderpalen aan te voeren en dat de reeds aangehaalde elementen in dit verband geen aanwijzingen kunnen zijn, en op welke manier met dit betoog afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat de gemachtigde reeds bij zijn beoordeling van het bestaan van het gezinsleven onzorgvuldig heeft gehandeld. Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de belangenafweging onzorgvuldig zou zijn gemaakt, verliest de verwerende partij uit het oog dat de bestreden beslissing in het geheel geen belangenafweging bevat.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht in het licht artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen van dit middel en op het tweede middel dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar een schending van deze bepaling.

De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel slechts dat geen schending van voormeld artikel 8 wordt aangetoond, zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.2, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

I. VAN DEN BOSSCHE